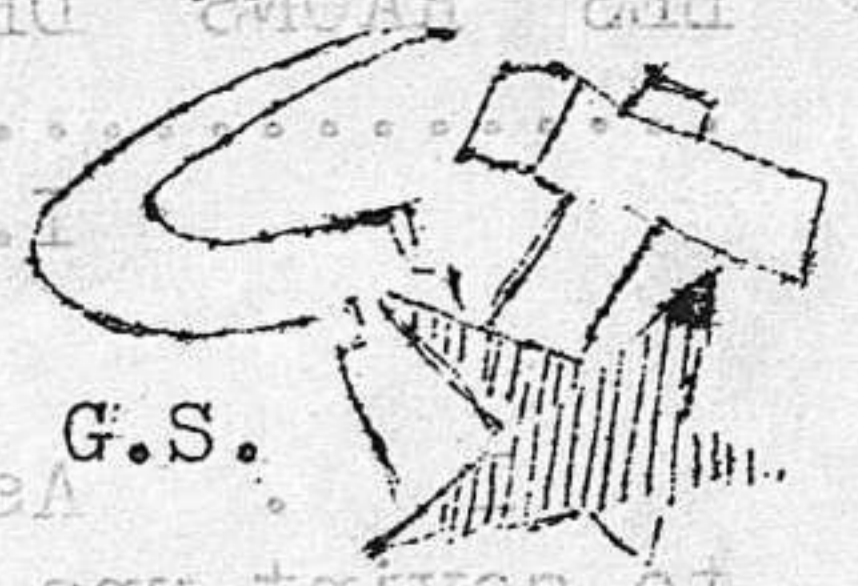

per un País Valencià
lliure i socialista

PROGRAMA D'OBRES

treballadors unim-nos !

GERMANIA SOCIALISTA

juny i juliol de 1972 :: País Valencià :: Edició en llengua catalana

GERMANIA SOCIALISTA

DENUNCIA

el CAPITALISME, com a sistema general d'exploració
la DICTADURA FEIXISTA com a forma brutal del domini burgès
l'ESTAT CENTRALISTA ESPANYOL com a Estat opressor dels pobles ibèrics

ACUSA

al Bloc Patronal, o siga a la BURGESIA ESPANYOLA
dirigida pel capital bancari, monopolista i latifundista i manipula-
da pel imperialisme mundial
als seus instruments polítics, equips de BUROCRATES FRANQUISTES

al seu sector al País Valencià, la BURGESIA VALENCIANA
explotadora i còmplice de l'opressió i crisi del nostre poble

CRIDA

A la CLASSE OBRERA, industrial i agrícola del País Valencià
als empleats, tècnics i estudiants i en general a la població tre-
balladora, als no explotadors

LLUITA PER

la REVOLUCIO SOCIALISTA
que crearà una societat basada en el treball i la justícia
construint un PAIS VALENCIA LLUIRE I SOCIALISTA
obert a la solidaritat internacional
dintre d'una FEDERACIO DE REPUBLICUES SOCIALISTES IBERIQUES

A TRAVES DE

la mobilització de la classe obrera per TREBALL DE BASE
la difusió de consciència i combativitat socialista entre els
explotats, frustats, o manipulats pel capitalisme
la DISPUTA DES D'ARA DEL PODER a la burgesia, a les fàbriques,
als camps, als centres educatius, als carrers . . . a tots els
llocs on l'existència d'opressió o explotació capitalista pot per
l'acció d'una vanguardia convertir-se en lluita socialista, mani-
festació d'un poder obrer.

LES RAONS DE GERMANIA SOCIALISTA

I. UN GRUP EXPERIMENTAL PER A UN PAÍS DESPOLITITZAT

1 . Asturias, Catalunya, Madrid, Euzkadi. La lluita obrera te sovint una mateixa geografia on quatre àrees es releven en la va guardia. A poc a poc també Zaragoza, Sevilla, Granada. El País Valencià continua desfasat, tot i que és evident la creixent politització de la joventut obrera.

La incorporació del País Valencià es necessària com a obertura d'un nou front, com a increment dels problemes de la cicladura burgesa, i aportació d'unes experiències, unes innovacions en la lluita : les que fa cada nova lluita concreta.

Des del punt de vista de la classe treballadora i els marxistes valencians aquesta incorporació és a més necessària, perquè és la nostra tasca específica. O ens anem del País Valencià o assumim la responsabilitat de polititzar la fracció de la classe treballadora mundial que hi viu.

2 . Eixa politització té que partir d'un grup que : a) Analitze les causes ~~xxxx~~ infra i supraestructurals de l'anòmala despolitització obrera al País Valencià ; b) busque les formes especials d'actuació per a neutralitzar eixes causes; c) prenga el País Valencià com a camp d'acció on s'ho juga tot, única forma de evitar l'evasió pensant lo bé que van les coses en altres llocs. d) realitze eixe treball des d'una línia marxista correcta i creadora. Aquesta tesi suposa una doble crítica als partits : considerar que la seua línia de treball no es correcta i considerar que l'estructura central espanyola és ineficaç també a escala de grup polític.

3 . En el primer santit cal afirmar que no hi ha a Espanya un autèntic partit del proletariat, puix que els grups que pretenen ser-ho : A) Mutilen la lluita socialista per hipotètics i mitològics objectius intermitjos com tirar a Franco o tirar als ianquis, tractant de despertar un vague democratisme o patrioterisme. B) Amaguen la vertadera naturalesa del capitalisme i lo múltiple de les seues manifestacions i el caràcter principal de la contradicció burgesia-proletariat; C) Apelen de fet més a la petita o mitjana burgesia que a la classe treballadora ; i D) Es manifesten rutinaris i impotents per a descobrir noves formes de sensibilització i lluita.

El partit del proletariat no pot fer-se de la nit al matí ni per la genialitat i perfecta ortodoxia d'una minoria, ni per la bona voluntat de cooperació entre uns quants grupets. I això perquè depen de l'elevació general del nivell polític de les masses (que sols pot vindre de la creació de noves formes de lluita socialista dialècticament sorgida del compromís de la vanguardia amb la realitat concreta i quotidiana de l'experiència de les masses) Aquesta possibilitat de fabricar directament el partit està reforçada per una situació mundial de crisi dinàmica de l'esquerra revolucionària que imposa una proliferació de grups i vies provisional però inevitable.

4. / Teòricament un grup o partit d'escala espanyola hauria de ser capaç de combinar la direcció central amb la flexibilitat necessària segons els països o regions, però:

- A) De fet els partits espanyols són miopement "regionalistes", és a dir donen per a tota Espanya consignes marcades per les circumstàncies concretes de l'àrea on tenen més força o que més sembla confirmar les seues tesis (ha hagut no ja madrilenyismes sino també un "espanyolisme" marcat per les circumstàncies del voltant de Barcelona).
- B) Els grups central es pensen que no hi ha mes problemes específics a als països o regions que simples "peculiaritats". Altres creuen que la única diferència és el "problema" de l'autonomia i aleshores es limiten a acceptar la reivindicació. Uns i altres obliden que els problemes de la lluita a Euzkadi o al País Valencià són més amples que una abstracta opresió centralista.
- C) Se subordina l'eficàcia de la lluita a la homogeneïtat burocràtica de les sucursals. Els efectius al País són utilitzats no tant per a crear base com per a justificar la mateixa existència del partit a escala espanyola, creant una apariència de lluita igual que amaga brutals disparitats en el seu significat e incidència.
- D) Les sucursals del País Valencià no fan més "adaptació flexible" que caure en el típic derrotisme valencià: pensar que el País no dona per a més, que els "levantinos" nom així, conformarse en anar tirant i no revisar mai ni la estratègia general ni les possibilitats inexplorades de trencar l'immobilisme valencià.
- E) Serà bo recordar que també una Internacional hauria de ser capaç de combinar direcció central amb lluita nacional i per lo que siga no ha estat capaç. La influència de les revolucions nacionals (Algeria, Cuba, Vietnam) o la capacitat colpidora de la lluita de la ETA són exemples de la major eficàcia de les lluites concretes sobre un pseudo-internacionalisme o centralisme burocràtic.

5. En conseqüència els marxistes valencians no podem fer hui millor cosa si volem polititzar la classe treballadora valenciana que constituir-nos en: 1. Un grup experimental d'àrea valenciana, basat en la plena vigència de la lluita de classes i el socialisme com a únic i omnipresent objectiu, dedicat a l treball de base i a la investigació pràctica de les formes de elevar l'experiència quotidiana del poble a consciència socialista i poder obrer, que asumisca tots els problemes de la classe treballadora valenciana, incloent un valencianisme concret i de classe (ni abstracte ni "patriòtic", com a una i no la única reivindicació obrera, com a necessitat derivada d'un complex de factors que expliquen la avui escassa politització del nostre País. Aço es provisional. Som grup i serem partit, sols e amb la convergència d'altres. Som d'àrea valenciana i amb altres serem un moviment ibèric. No anem a fer la revolució socialista al País Valencià, deventenent-hos del que passa fora. Anem a fer els treballs necessaris per a la contribució valenciana a la revolució socialista ibèrica, amb el clar convenciment de que ni es pot deixar la lluita al'atzar de l'espontaneisme ni se es el partit del proletariat per ingènua o sectària decisió pròpia.

LA JORNADA DEL 30 D'ABRIL : Vaga contra els autobusos

Portades a cap per militants obrers, les accions estaven en funció de les necessitats i peculiaritats dels llocs on es realitzaren. Aquestes accions varen ser en la ciutat i en els pobles del seu voltant i sortiren de cara als transports públics, per haver estat traslladats tots els serveis a l'Estació Central d'Autobusos, per suposat per a omplir més encara les butxaques de la burgesia valenciana, sense contar amb els veïns dels pobles. La conseqüent pèrdua de temps en els desplaçaments al centre i per agafar altres línies i el corresponent augment de les tarifes resultaven una càrrega més sobre la classe treballadora.

Les accions concretes foren: octavilles en els pobles i barris, en les vies principals de comunicació i distracció de la gent (bars, futbolins, etc) en l'hora apropiada. Després es practicà l'acció directa i més octavilles L'ACCIO DIRECTA DEPENDELS OBJECTIUS A COMPLIR, es a dir: EDUCATIU i INFORMATIU DE CARA AL POBLE. Se feren octavilles cridant a la gent dels pobles per a que no pujaren als autobusos i moltíssima gent respongué. Se conjugà amb l'acció directa de pujar u en una parada i anar arreplegant a més gent -que estaven entre els que pujaven- en parades successives. Va fer-se a base de petits grups per la presència a l'espera de les forces repressives (guardia civil, municipals armats, COE,..)

En els mateixos autobusos se tractà i aconseguí que la gent comentase els fets i lo que estava passant.; en una línia els conductors estaven d'acord.

Amb aquesta ocasió es llençaren octavilles també sobre altres problemes de pobles i barris (escoles, llum, paviment..)

Molt interessant es després d'aquesta classe d'accions que es discutisca entre els participants, per a posteriors accions. Es comprovà que amb aquest tipus d'accions l'esperit combatiu dels militants augmenta i s'enforteixen els vincles amb els companys immediats. La bona acollida revela les possibilitats entre les masses d'accions sobre problemes concrets i de caràcter educatiu.

Aquestes accions foren portades a efecte per militants obrers de distintes procedències, sobre tot no adscrits a grups.

SUBIR LES ELECCIONS SINDICALS

Plantejades com a culminació d'eixa broma feixista que és la Ley Sindical, cal vore en primer lloc la propaganda oficial i en segon lloc, el boicot dels grups polítics.

Respecte a la primera, es va fer, com estem acostumats, per tots els medis a la disposició: premsa, radio, TV, amb lo qual se demostrava una vegada més el paper confiat a la CNS: controlar al proletariat i explotar-lo sense cap trava i amb la comedia de la "representativitat", dels "representants obrers en els convenis", etc..

Respecte al boicot hagueren moltes empastrades: en primer lloc, el poc temps entre accions per al boicot i les eleccions (quinze dies abans); en segon lloc, el gran desfase entre unes accions i altres, cada partit (hi ha al menys cinc "vanguardies del proletariat", segons pròpia definició) llençà la seua pmfle-

tada amb el gran risc de caure en les mans de les forces de repressió o reflexaven per supost cada línia particular del partit, pintades més o menys estranyes i arraconades.

-iii Cap incidència en el proletariat. Recels a un gran nivell i ni cas per part dels militants que sabien lo que tenien que fer en els llocs on treballen.

Sembla que els partits polítics no han compres que la situació obrera al País Valencià esta hui marcada per dos fets que cal tindre simultàniament en compte: la presència d'una nombrosa minoria molt jove d'elements que van prenent consciència, en el marc d'una situació general de poca combativitat en les masses obreres que s'arras tra des de la postguerra. O s'obliden de que la situació general es baixa confonent l'actitut dels joves amb la general o simplement importen consignes desentenen-se d'estudiar la realitat del País.

Així s'explica les posicions que han pres davant les eleccions sindicals:

- El PCE aferraba la idea d'uns representants sindicals pares dels treballadors capaços de ser gestors burocràtics habitualment i martirs quan toca detencions, a optat per la participació, sense més. Es lo de sempre i guanyar temps a vore si els evolucionistes evolucionen o qué.

- El ML i altres grups menors han fet un dogma de l'abstenció que és mes bonica, oblidant que en una situació de despolitització, abstenció revolucionaria i abstenció menifestista podien coincidir objectivament que l'abstenció era ambigua i tenia un sentit diferent a Tarra sa que a València.

- Un grup deu d'haverse armat un lio perque en la revista ha dit que "segons les empreses" y després ha fet ~~panflets~~ panflets dient que abstenció. Maquiavalim o volia "contentar" a tot deu.

- En uns llocs abstindre's i lluitar al marge del sindicat

- En altres amar a les eleccions per a remoure el ambient i en tot cas no participar a nivell per damunt de l'empresa i utilitzar els púestos per a agitar i no per a "representar"

- En tota empresa basar la direcció de la lluita en la comisió d'em presa (clandestina).

Era una posició complexa, diversificada per l'anàlisi del terreny i unificada per la consciència revolucionaria i de prioritat del treball de base, que es a la fase actual al País Valencià lo que im porta. Si no es sap unificar amb flexibilitat les situacions dispars. Si no es sap entendre qué pasa en un àrea concreta i com afrontar els seus problemes, sobren els grups. Tots tenin algú que ens conta lo que pasa a la Harry Walker. O hi ha algú que diu lo que passa i cal fer aci amb realisme, o tindrem que donar la raó als que pensen que els partits polítics no serveixen més que per a fotre. Sabiem qué fer aci.

ACTE QUART. Davant la decisió, la promesa es dividix: Una col lecció de decisió de swagondr. Les obrs; unint-se en cor a l'auto ritat. Tracton de participar en la fase de la "justicia". Criden gemenen culpables! Cal castigar! diuen. I així, una promesa ven de la capitalisme (a tot, des del state a capitalista en general el mediocr capitalista que els paga un anuuc), estubda i aliamant incaps de parir de fíthol amb honestitat i coriet t'écnic, in- tenta ve tir-se d'honorabile progé de la consciència pública.

TORRE DE VALENCIA (melodrama patriòtic-especulatiu)

ACTE PRIMER . Un grup d'empresaris valencians construeix un edifici ben gran, ben gran a Madrid. ¿No és això descapitalitzar encara més el País Valencià? ¿No podien haver invertit en alguna punyetera indústria per ací? Provinciana i sucursalista, la burgesia valenciana tractava de fer un bon negoci donant l'aparença de que es preocupava per València: El País anirà mal, pero ahí teniu l'esplendorosa presència de València en el cor de la capital: un voç edifici ben gran que recorde als madrilenys que existeix València, que porte un mensatge de gràcia, art i aroma de tarongers.

L'edifici ha suposat obtenir la modificació de les normes municipals que limiten l'altura de les construccions. Es tracta d'un cas entre milers d'especulació. Tant l'Ajuntament de Madrid com l'empresa promotora fan un bon negoci, un negoci entre tants com es fan a l'ampar de les lleis capitalistes respecte al sol, que sacrifiquen la vienda, la salut i l'estètica de les ciutats a la propietat privada del solars, a l'empresa capitalista de la construcció.

ACTE SEGON . Un periodista (!ah el noble sacerdoti de la premsa!) del diari Arriba descobreix que la Torre de València fot l'hermòsa perspectiva urbana de la Calle de Alcalá. !Horror! La porta d'Alcalá, baix la mole de la Torre sembla la caseta del gos. El periodista afile el llapis com a llança de croat nacional-sindicalista. El diari Arriba, fidel als principis falangistes ja te un malvat capitalista que atacar per a quedar bé, per a aparentar que està amb el poble. El diari s'apresta a la lluita i denúncia amb elegant retòrica l'estafa: "Se ha vendido un paisaje" (!Quina vergonya, no importa que tots els dies estiguen en venda en la societat capitalista el treball de milions d'homes, no importa que estiguen en venda empreses, bases i platjes als americans, però... vendrem un paisatge, això ja és una altra cosa, i si és un paisatge típicament madrileny, amb aires de verbenas i de xotis, més greu encara).

Es denuncia aquesta especulació com qui denuncia una fet excepcional. En el país de la democràcia orgància, de la superació de la lluita de classes, etc s'ha produït un abús. ¿Qui serà el malvat que escapa a la regla general de capitalistes honestos de España? ¿Seràn jueus? No. Pero són de la periferia, valencians o cosa pareguda.

TERCER ACTE . El folló ha crescut. Les autoritats tindran que fer algo. No falta qui pensa que castigar UN abús significa que hi ha justícia, que no hi ha una situació general d'especulació i explotació sinó fets aïllats reprobables sobre els que cau inexorable el pes de la incorruptible justícia espanyola. Se paralitzen les obres. Castigan a ú s'absol a tots el demés. L'atenció popular es desvia cap al capitalista "sacrificat" en benefici de la seua classe. La resta dels capitalistes, la resta dels venedors d'homes, paisatjes, terres, pares i mares, pot respirar tranquils.

ACTE QUART . Davant la decissió, la premsa es divideix: Uns celebren la decissió de suspendre les obres, unint-se en cor a l'autoritat. Tracten de participar en la farsa de la "justícia". Criden, demanen culpables. !Cal castigar!, diuen. I així, una premsa venuda al capitalisme (a tot, des del sistema capitalista en general al mediocre capitalista que els paga un anunci), estúpida i alienant, incapaç de parlar de fútbol amb honestitat i serietat tècnica, intenta vestir-se d'honorable pregó de la consciència pública.

Però ABC pren postura a favor de l'empresa. Es la premsa d'un conservadurisme incommovible, més per bestialitat que per honestitat. Per a ABC, contemporani ideològic de don Pelayo, quan l'Administració dona un permís per a algo, eixe permís val per a sempre. O siga que encara que la Torre siga una burrada, hi ha que aguantar-se. L'astúcia reaccionària de ABC és evident: allò que està fet està ja fet per sempre més, els títols de propietat son intocables, els privilegis intangibles. ABC defen la Torre de València preveent futures expropiacions. defen la intangibilitat del permís de construcció com a limitació del poder estatal. AAABC pertany a eixe tipus de dreta capitalista que desconfia de tot estat, fins i tot de l'estat capitalista, que proclama la Omnímoda Voluntat de l'Amo. I està convertint en lema polític màxim allò de "Santa Rita, Santa Rita, lo que se da ya no se quita".

ACTE QUINT. L'escena es trasllada a València, terra d'artistes. En aquest cas els artistes son tenors del gènere lírico-capitalista. Davant la inicua mida pressa per l'Ajuntament de Madrid els capitalistes constructors de la Torre criden als quatre vents la seua santa indignació. Amb la còlera dels justos, Silvino Navarro, un d'ells, fa declaracions en les que comunica que el grup d'empresaris en qüestió, dolgut, no emprendre altres projectes que tanta prosperitat anaven a donar a València. Don Silvino s'acosta al xantage. El periodista diu també: a València, tan minifundista ella, una vegada que es concentren uns capitals... i ens foten. Semblen obsesionats per la idea de que tots els valencians haurien de defendre la Torre de Valencia com si haguerem guanyat diners amb ella. Levante, Las Provincias i Jornada guarden aquell prudent silenci que els ha fet famosos arreu el món.

València-Fruits, organ de la burgesia agrícola-comercial dinàmica (fan concursos amb els caragols i sovint guanyen), agafa la qüestió pel costat social, vaja. Diu que els mil milions que l'Ajuntament de Madrid hauria de donar com a indemnització per derribar la Torre, serviriem per a fer 7.000 vivendes en una població com Madrid on hi ha tantíssima xabola i tantíssims problemes socials. Es tracta de impressionar amb la comparació Torre-xabola per a evitar la demolició; perquè, clar, si després en eixos mil milions l'Ajuntament de Madrid no fa vivendes, no serà precisament Valencia-Fruits qui proteste ni s'en recorde dels xabolistes. Dies després, una cova a Paterna es derrumbava matant a un xiquet que hi vivia, sense que aquestes coses impresionen particularment a València Fruits, que amb el seu article posava simplement en pràctica un dels trucs més repugnants de la retòrica burgesa: la manipulació de la misèria.

Al final de l'obra, els espectadors trauen la conclusió meravellada de com un simple fet, aquest de la Torre, posa en evidència a tanta gent i tanta desvergonya. Nosaltres, clar, pensem:

1. Que no feia cap falta i menys a la classe treballadora valenciana la Torre de Valencia;
2. La Torre de Valencia no és més que un altre cas d'especulació capitalista, no pitjor que milers.
3. La premsa feixista ha volgut "lluir-se".
4. La Burgesia valenciana s'en recorda de Valencia, els valencians, les xaboles i els problemes socials quan es tracta de defensar un negoci.

CAL ACABAR AMB L'ESPECULACIO DEL SOL. I AMB EL CAPITALISME, AMB ELS AJUNTAMENTS FEIXISTES I LA PREMSA VENUDA I AMB LA benèfica, patriòtica, PRECIOSA BURGESIA VALENCIANA, MODESTA COLLA D'EXPLORADORS, xantatistes, venedors de solars I DE LA MARE (LA SEUA, LA DELS DESEMPARATS, LA QUE ES PAGUE BE).

El procés del "privatització", dels "clausus", tecnocràtzació etc., els desafortunats intents per fer viable la nova Llei d'Educació, situen l'Universitat en un primer pla per al moviment obrer revolucionari. Cal que els estudiants que lluitem pel socialisme conegam la importància que el sistema capitalista dona al control de tots els nivells de l'ensenyament i ens plantejem seriosament quenes son les nostres tasques i quins models organitzatius cal adoptar.

Per a fer política academicista o alguna sensibilització cada vegada que hi ha detencions, ens caldria i escuria un aparat de representants, amb juntes de facultat o centre. Però nosaltres lluitem pel socialisme i no podem deixar de constatar com els resultats d'eixa lluita reformista han estat ben pobres i com, d'altra banda, les Juntes x han estat desbordades pel moviment revolucionari. Mentre les juntes estaven preocupades pels horaris i la suspensió de l'article 18, la base revolucionària es plantejava una lluita socialista.

Els estudiants revolucionaris devem lluitar contra el sistema allí on aquest marca el nostre treball diari: minant el prestigi de l'ensenyament burgès, realitzant un profund treball de crítica de càtedres i professors, denunciant "progrés" oportunistes, boicotejant càtedratics feixistes, rebutjant la nova Llei i en general aguditzant al màxim totes les contradiccions de la Universitat capitalista.

Cal crear comités d'estudiants que realitzin seminaris de formació i s'exerciten en la pràctica de l'aprenentatge crític, el boicot dels actes i professors reaccionaris, la defensa de les Assemblees lliures, la creació de seminaris ambulants de difusió dels plantejaments socialistes, la discussió socialista sobre el paper dels tècnics i quadres, així com l'alternativa socialista en el propi camp professional, etc... Crear, per tant, finalment, grups d'estudiants revolucionaris al servei de la classe obrera, ara i després de terminar els estudis. I deixar-se de simples consignes anti-repressives i reivindicacions acadèmiques assimilables.

.....

OPERA
La miserable burgesia valenciana ha inventat una nova estafa. Opera a mil pessetes butaca, de gala, quan a València no hi ha cap vida cultural. I a més, subvencionada ~~per~~ nosaltres, pel poble: subvencionada per l'Ajuntament i la Diputació (qui paga els impostos?) i per la Caja de Ahorros (el 90% de les llibretes són de treballadors, jubilats...)
Eixa es la burgesia valenciana. Si alguna anima benoïda vol parlar amb ella sobre pactes per la llibertat o d'escenotisme valencià, que s'assegure abans la cartera.

CARTES
Quan s'anuncià la fi de la suspensió de l'article 18, encara ~~xxxx~~ anava gent replegant firmes per a una carta a l'Arquebisbe i els procuradors demanant el restabliment. Això si que es una opesició raonable, ¿eh?. Res d'extremismes.

ESQUEMES PER A DISCUSIO I ANALISI
LA LLUITA A NIVELL D'EMPRESA

1). ANALISI DE LES ELECCIONS. Les ~~preguntes~~ recents eleccions poden ser un bon punt de partida. Cal preguntar-se:

- a) ¿Qui es presenta a les eleccions? ¿Quants i de quin tipus (xivatos falangistes, oportunistes, militans reformistes, militans obrers, conservaduristes) ¿Quina argumentació utilitzaren cara a la gent? ¿Quina ~~argumentació~~ Sota quines directrius es presentaren els militants revolucionaris o més concienciats?
- b) ¿Quina aptitud adoptà la patronal? ¿Presenta gent d'ella? ¿Presióna sobre els candidats? ¿Posa dificultats? ¿Intentà o aconseguí fer trampes? ¿Quina va ser la posició i actuació del 50% que quedava dels que se quedaven davant dels militants revolucionaris o més concienciats? ¿Dels eliminats, es tornaren a presentar? ¿Qui els ajudà? ¿Per quines raons? ¿Quanta gent votà?
- c) ¿Veu ~~alguna~~ ~~alguna~~ Quina proporció no votà? ¿Quanta gent vota en conya? ¿Hagué lluita de majories clares?
- d) ¿Arriva propaganda abstencionista? ¿Quin efecte tingué? ¿Quins comentaris produí en els companys?
- e) ¿Quina actuació porta en la campanya electoral el grup de militants o de comissió d'empresa? ¿Fomenta la abstenció si hi havia altra forma de poder que neutralitzara als jurats CMS? ¿Col·loca membres en el jurat per a forçar l'informació altres accions segons les particularitats o estratègia de l'empresa? Anàlisi i autocrítica de la actuació en la campanya tant si s'ha obtingut majoria com si fou o si foren derrotats.
- f) Com a resultat ¿Quin tipus de gent ocupa avui el jurat? ¿Que cap esperar d'ells individualment i en conjunt? ¿Que espera la gent que fasen?
- g) ¿Es pot dir que les eleccions han memogut l'ambient? ¿Quines conclusions generals es poden traure sobre el nivell combatiu i de consciència, caldria fero per seccions, especialitats, etc.?

2). SITUACIO DE LA CONSCIENCIA OBRERA.

- a) ¿Quanta gent pot ser considerada vanguarda? ¿Nivell reivindicatiu o polític? ¿Independents o compromesos políticament? ¿Hahagut o hi han membres de c.c.o.o. o moviments apostòlics? ¿Formen un grup de varis, amb quines relacions? ¿Quina experiència tenen? ¿Tenen característiques acusades, (joves, vells, d'una especialitat, del País, de fora...)? ¿Esta avui organitzada la vanguardia? ¿Quins problemes té?
- b) ¿Quanta gent hi ha movilitzada a algun nivell? ¿Quins treballs podrien realitzar segons diferents nivells? ¿Quants d'aquests poden ser incorporats a la vanguardia? ¿Quins falles o circumstancies de treball polític i de conscienciado anterior expliquen que no siguin encara vanguardia? ¿Hi ha gent cremada? ¿D'on (cc.oo. moviments apostòlics, etc)? ¿Per qué?
- c) Anàlisi del sector no conscienciat: Factors que influeixen contra la consciència (empresa jove, salaris comparativament bons, mentalitat rural...). Característiques dels no conscienciats (joves, vells, recomanats, poregosos, en situació de pujar dins de la fàbrica, indiferents, agobiats per la família, etc). ¿Que haurien de vore, sentir o pasar-los a aquest company per a que despertaren?
- d) Anàlisi i crítica de l'acció política i sindical des del principi de l'empresa o en cas d'empresa antiga, des de la postguerra. ¿Quin paper ha jugat els vells elements polítics? ¿I els nous? ¿Quina actuació ha tingut els representants sindicals?

ANTES P.S.V.

¿Han significat algo CC.OO. en la historia de l'empresa? I els seus errors?

3) = ALGUNES PROPOSTES DE TREBALL

a) Constitució d'una comissió d'empresa, clandestina, amb aquestes directrius: treball de base, realisme, flexibilitat, presència de l'objectiu revolucionari, difusió de l'alternativa socialista, unitarisme en la seua composició i no subordinació a tesis i consignes anquilosades i desconexades de la realitat, propies dels partits polítics (PC-CC.OO., ML-OSO etc).

b) Estudi dels problemes i directrius més eficaces per a una major sensibilització i aquestes tasques:

primers objectius del combat: poder obrer a l'empresa, sensibilització del consum, elevació del nivell dels inquietos "de confiança", enquadrament de la vanguardia, colpejament del poder patronal.

c) Divissió del treball, cotització, ampliació en primera i segona línia, formació de la vanguardia, formació de nous elements incorporats.

d) Estudi dels problemes organitzatius: Clandestinitat, (vistositat, reunions ~~innecesaries~~ i innecesaries). Relació amb els representants sindicals i els membres de la comissió que estan en el jurat amb objectius concrets (informació, enfrontament preparat, etc). Conexió amb altres empreses (evitant la mania coordinadora de CC.OO.)

4). LLIBRES: La comissió d'empresa pot montar una biblioteca cultural que ajude a la tasca de formació. Suggerim entre els llibres de formació obrera i revolucionaria general alguns sobre el treball a les empreses:

"Accions Sindical" Ugo Piazzzi. Editorial XYX

"Estrategia obrera i neocapitalismo" A. Gorz. Editorial: E.62

"Per una estrategia sindical" A. Comin. Editorial. E.62

"Nuestra huelga" TRab. Bandas. Editorial: Ruedo Ibericó (x)

"La organizacion cientifica del trabajo" J.M. Vegara . Edit: Bolsillo

"La ley sindical" Garcia Nieto i altres. Edit. Ed. Bolsillo

En general tots els de la col.leccio "Trabajo y sociedad" de editorial: Nova Terra, el nivell dels quals es distint. Per a treball d'empresa es particularment util "La estrategia sindical" de diversos autors.

Com a historia del moviment obrer recomanem per breu i barata la de Abendroth, en Ediciones de Bolsillo. Es interesat també l'anàlisi d'alguna gran central sindical com el de "La CGT de A. Barjonet, en la mateixa col.leccio".

Cal no descuidar la formació marxista general, i per això es recomanable que els militants coneguen els llibres petits de Marx i Engels (Editorials, 62, i Ricardo Aguilera) i alguna bona introducció com la de Mandel a "L'economia marxista" (Nova Terra), català, castellà.

Excepte en el cas marcat amb una x (per la seua excepcional importància) son llibres legals i, excepte la col.leccio Trabajo i